

Kétévnyi vakáció

Novellába zárt teológus sors - Bölcshöldi András spirituális szemével

csónak orra nekiütődött a parthoz. A fővenyén már meg kellett volna állnia, hiszen leért a feneke, de a parti hullámverés még tovább lökdöste a csónakot, mire az végre végleg megállt. Végre. Megállt. Már elégük volt a hánykolódásból

és hányattatásból, abból, hogy nem csak a jövőjük bizonytalan, még az állandó otthonvesztettséget és az alattuk elterülő stabil föld hiányát is át kellett élniük. Sok volt már az a sodródás, amit átéltek az utóbbi időben. Most végre partot értek. Megnyugodtak. A homokos part keskeny, zöld erdősávjával biztatóan hívogatta a fáradt, de harcedzett utasokat. Végre otthonra leltek, még ha ideiglenesen is. Mennyi időt kell itt tölteniük? Nem tudták. De azt igen, hogy együtt vannak, és hogy hiánytalanul.

Miért, alakulhatott volna másként is? Igen. Amikor hajó aljában tűz ütött ki kora este volt. Bele se mertek gondolni, mi lett volna, ha később keletkezik a tűz, mondjuk éjfélkor, vagy hajnalban. Akkor talán mind oda is veszhettek volna. Így is elég nagy volt a veszély, mert az elején nem ismerték fel, hogy mi is fenyegeti őket. Hiszen egy vékonyan felszálló füstcsík jelezte, hogy valami nem stimmel. De tűz volt már máskor is, sokszor gyújtottak ők maguk is mécseseket, gyertyákat, inkább csak a hangulat kedvéért. Nem sokkal a tűz kitörése előtt is volt egy ilyen nyitott est, amikor kinyitották kabinjaik ajtaját egymás előtt és szomszédoltak. Volt, aki forralt bort bugyogtatott, volt, aki narancsokat kandírozott, s volt, aki teát, rumos vagy máz ízes teát készített. Olyan is volt, aki keletiesre rendezte be kabinját, más oroszosra, vagy éppen törökösre. Volt játék, jókedvű duruzsolás, halk és hangosabb zene, vidámság,

még egy gitár is előkerült. S a meghitt estében úgy ringott a bárka a nagy ünnep előtt, mintha adventuskor valóban maga a Király érkezését készítenék elő... Ezt az estét nem felejtették el, mert nem is lehetett, annyira meghitt volt, derűs és fényes. A kajütök ablakából látni lehetett az eget, mely biztatóan és meglepő élénkséggel borult a nagy bárkára – valaki őrállását jelezte.

S ennek éppen az ellenkezője történt egy hónappal később, amikor már lassan a matrözvizgák is tördelték az éjszakákat, de az egész hajón mégis ott lengett az a kellemes szellő, ami egyébként is. És a vész kitört, először csak egy kis füstszőnyeg húzódkodott a kabinok folyosójára, majd továbbfolyt a lépcsőn, a konyha, az ebédlő felé, majd pedig a legénységi kabinok felé. Kezdetben még néhány tétova kéz oltani próbálta a szemmel nem is nem látható tüzet, de inkább csak a füstöt keverték fel, majd egyre határozottabban és erősebben tört fel a szürke füst, s nyomában már érezni lehetett a melegséget is, aztán a pusztítóvá vált tűz erejét is megtapasztalták. Bármennyire is tudták, hogy a tűz nem ellenség, barát, meleget ad, menekülni kellett. S menekültek is, bedörömböltek minden ajtón, kinyitottak minden kajütöt, kirángattak minden füldegót. Egy valakinek még az is eszébe jutott, hogy a legfelső szinten lévő könyvárban is lehet valaki, s oda is bedörömbölt. Mind kijutottak, s a fedélzeten fegyelmetlenül várták az elosztást a mentőcsónakokba, így menekültek meg. A hajó nagy lángokkal égett, némely szoba teljesen megsemmisült, mások csak megkormozódtak, fekete lett minden, fekete vizeken. A fekete, füstös hajó üszkös torzóként meredt fel a hajnali fényben. Mivel a tűz nem emésztette fel az egész hajót, ezért néhány dologért kisebb csoportokban vissza is tudtak menni. Személyes tárgyaik, emlékeik, használati tárgyaik meddő maradékáért, melyet megőriztek a jövőnek.

Aztán néhány hét hányattatás következett, felvette őket egy luxusbárka, de miután megláták, hogy senkinek nincs nagyobb baja, így továbbengedték őket mondván: nekik így is túl sok utast kell még tovább cipelniük ráadásul ezek sok pénzt is fizettek ezért. Nika – így hívták a nagy hajót, mely győzelmes is volt, és egyben diadalmas. Négy kisebb (saját) hajóval, csónakkal mentek hát tovább, majd nem sok idő múlva partot értek, s kikötöttek a szigeten. A sziget csepp alakú volt, ezért „csepp”-nek nevezték kezdetben, majd becézgették, s így a kulturális emlékezetben a „csepp-csopp” néven maradt fenn, végül „Csoppoki”-vá módosult. A kezdeti bizonytalanságok ellenére megszerették a szigetet. Lankás nagy tisztás volt a közepén, óriási árnyat adó fákkal. Padokat és egyéb ülőalkalmatosságokat ácsoltak, majd egy pavilont is emeltek, és végül kijavították az ott talált régi épületet. Mindent együtt csináltak a pakolásokat, a festést, megalakították a sziget önkormányzatát, s úgy rendezkedtek be, mint akik nem ideiglenesen vették azt birtokba. Kialakultak a játékszabályok, használták az épületben kialakított termeket, polcokra rakták a megmentett könyvtárat, sakkot faragtak, s népszerű volt az a nagy tér, ahol ebédet főztek, s ott közösen meg is ették. Népszerű volt a konyha is, mert ott melegítették az ételt, és ott főzték szép réz mives edényben az értékes kávé.

Egymáshoz alakultak, hiszen egy céljuk volt, egy dologra készültek. És ugyanazt az élményt élték át, ugyanabból a könyvből olvastak rendszeresen, s ugyanúgy imádkoztak. Egy közös test tagjai. Tudtak egymásért harcolni. Meghallgatták egymást, segítettek a másikon; ha valaki lemaradt nógatták, s ha valaki nagyon előre szaladt volna, őt közös erővel húzták vissza, de ilyen nem volt. Kisebb-nagyobb kirándulásokat, felfedező utakat tettek a szigeten, mely megmenekülésüknek és életüknek közös jelképe lett, hiszen akik ott voltak, mind valami sokkal rosszabbtól menekültek meg. Ez élet nem lett egyszerűbb, mert közben betegség, valamiféle járvány ütötte fel a fejét a szigeten is, s többen megbetegedtek. Erre az időre karantént

szerveztek, mint akiknek még nem jutott elég a nehézségekből. De ápolták egymást, vigyáztak egymásra, tartották a távolságot, és még védekező maszkokat is eszkábáltak.

De esténként kiültek a tengerpartra, tüzet gyújtottak, bámulták a csillagokat, és a távolba néztek, mint akik látják, vagy legalábbis vágyják a jövőt. Látomásaikban kis falvak piros tetős házai elevedtek meg, középen karcsú templomtoronnyal, nagyobb települések, kis városkák apró tereikkel, s a főváros megannyi házával, tornyaival, a város fölé magasodó várral, s a lustán elkészülő folyóval. Ilyenkor összefutott a nyál a szájukban, összekapaszkodtak, átölelték egymást és jelentőségteljesen mosolyogtak. Néha énekeltek egy-egy ismert éneket, van mikor hangszerrel is kísérték, máskor pedig felolvastak valamit a mindig náluk lévő Könyvből, mely egy kisebb bibliotékát foglalt magában. Elhallgatták egymás szavait, megfogták egymás kezét, szorongatták ujjait, megerősítették egymás életét, s maguk is megerősödtek.

Hittek az új világban. Abban, amely eljön rájuk, s ez a kétévnyi vakáció már nem is tűnt olyan hosszúnak, mint az éjszakába megnyúlt árnyak, s amikor hajnal felé a felkelő nap sugarai megvilágították szép arcukat, szemükben nem csak felcsillant, de meg is ült a remény.